

„Za předpokladu,“ poznamenal Rhyme, „že v těch pytlích bude něco usvědčujícího.“

„To si piš, že tam bude něco usvědčujícího.“

„Jak to víš?“

„Protože Hansen má strach. Najal si člověka, aby zabil svědky. A jednoho z nich už dostal. Včera večer mu nad Chicagem vyhodil do vzduchu letadlo.“

A oni chtějí, pomyslel si Rhyme, abych ty pytle našel... Napadaly ho fascinující otázky. Bylo by možné stanovit přesnou polohu letadla nad vodou na základě vysrážené soli nebo hmyzu nalezeného na přední hraně křídla? Dala by se vypočítat doba smrti takového hmyzu? A co koncentrace soli a průmyslových odpadů ve vodě? Mohly by motory nebo křídla letadla letícího tak nízko nad vodou zachytit zbytky řas, které by se usadily na trupu nebo na ocase?

„Budu potřebovat nějaké mapy Long Island Sound,“ začal. „Taky projektovou dokumentaci toho letadla...“

„Ehm, Lincolne, proto tu nejsme,“ řekl Sellitto.

„Kvůli těm pytlům ne,“ dodal Banks.

„Ne? A kvůli čemu?“ Rhyme si z čela odhodil obtížný pramen černých vlasů a zamračil se na mladého policistu.

Sellitto opět projel očima béžovou krabicí řídicí jednotky. Vyrážely z ní matně červené, žluté a černé kabely, které ležely svinuté na podlaze jako vyhřívající se hadi.

„Chceme, abys nám pomohl najít toho zabijáka. Toho chlapa, kterého si najal Hansen. Abychom ho zadrželi, než dopadne další dva svědky.“

„A dál?“ Rhyme viděl, že Sellitto stále ještě neřekl všechno, co mu leží na srdci.

Detektiv se podíval z okna a řekl: „Zdá se, že je to Tanečník, Lincolne.“

„Rakový tanečník?“

Sellitto se ohlédl a přikývl.

„Víte to určitě?“

„Prý měl před pár týdny nějakou zakázku ve Washingtonu. Zavraždil tam kongresového asistenta zapleteného do obchodu se zbraněmi. Prošli jsme záznamy a zjistili, že z telefonní budky před Hansenovým domem někdo volal do hotelu, kde v té době Tanečník bydlel. Musí to být on, Lincolne.“

Zrnka písku na obrazovce, velká jako asteroidy a hladká jako ženská ramena, naprosto přestala Rhyma zajímat.

„No,“ řekl tiše, „tak to je vážně problém, co?“